

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

1959 · 50 · 2009

© Министерство на правосъдието на Република България, mjs.bg. Разрешението за повторно публикуване на този неофициален превод е предоставено единствено за целите на включването му в базата данни HUDOC на ЕСПЧ.

© Ministry of Justice of the Republic of Bulgaria, mjs.bg. Permission to re-publish this non-official translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

ПЕТО ОТДЕЛЕНИЕ

КОРИЙСКИ СРЕЩУ БЪЛГАРИЯ

(Жалба № 19257/03)

РЕШЕНИЕ

СТРАСБУРГ

26 ноември 2009 г.

ОКОНЧАТЕЛНО

26/02/2010

Това решение е окончателно при условията, посочени в чл. 44, ал. 2 от Конвенцията, но може да претърпи редакционни промени.

По делото Корийски срещу България,

Европейският съд по правата на човека (Пето отделение), заседаващ като камера в състав:

Пеер Лоренцен (Peer Lorenzen), *председател*,
Ренате Йегер (Renate Jaeger),
Карел Юнгвирт (Karel Jungwiert),
Райт Марусте (Rait Maruste),
Марк Вилигер (Mark Villiger),
Миряна Лазарова Трайковска (Mirjana Lazarova Trajkovska),
Здравка Калайджиева, *съдии*,
и Клаудия Вестердик (Claudia Westerdiek), *секретар на*

Отделението,

след обсъждане в закрито заседание на 3 ноември 2009 г.,
се произнесе със следното съдебно решение, постановено на същата дата:

ПРОЦЕДУРАТА

1. Делото е образувано по жалба № 19257/03 срещу Република България, подадена на 11 юни 2003 г. пред Съда на основание чл. 34 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи (наричана по-нататък „Конвенцията“) от българския гражданин г-н Костадин Асенов Корийски (наричан по-нататък “жалбоподател“).

2. Жалбоподателят се представлява от адвокатите М. Т. Екимджиев и С. Стефанова, практикуващи в Пловдив. Българското правителство („Правителството“) се представлява от своя агент – г-жа С. Атанасова от Министерството на правосъдието.

3. На 15 октомври 2007 г. председателят на Пето отделение решава да съобщи жалбата на Правителството. В съответствие с член 29 § 1 от Конвенцията е решено също така жалбата да се разгледа по същество едновременно с разглеждането на нейната допустимост.

ФАКТИТЕ**I. ОБСТОЯТЕЛСТВАТА ПО СЛУЧАЯ**

4. Жалбоподателят е роден през 1972 г. и живее в Кричим.

A. Наказателните производства, водени срещу жалбоподателя

5. През ноември 1997 г. неизвестни лица открадват колата на някой си Х.Х. Той съобщава за кражбата в полицията в Пловдив, която образува дознание срещу неизвестен извършител.

6. На 22 ноември 1997 г. полицейските служители К. и А. патрулират в един от жилищните квартали на Пловдив. Към 3 часа сутринта полицаите забелязват двама мъже и една жена, които се опитват да подкарат повреден автомобил. Полицаите пристъпват към проверка на самоличността на трите лица, които се оказват жалбоподателят, някой си А.Б. и някоя си Г.Т. Служителите поискват документите на автомобила и проверката в базата данни на полицията установява, че става дума за автомобила на Х.Х., откраднат по-рано. Жалбоподателят и двете други лица са съпроводени до полицейското управление, където са разпитани във връзка с автомобила.

7. В своите показания от 22 ноември 1997 г. заинтересованото лице заявява, че автомобилът му бил зает от някой си Д. В., който го бил откраднал от собственика му няколко седмици преди това. След разпита жалбоподателят напуска полицейското управление. Не му е наложена никаква мярка за неотклонение.

8. През декември 1997 г., Д. В. и две други лица са разпитани в рамките на дознанието срещу неизвестен извършител за кражба на автомобил.

9. На 25 октомври 2000 г. районният прокурор в Пловдив преобразува дознанието в предварително производство и го поверява на пловдивската следствена служба. Между 27 октомври 2000 г. и 23 януари 2001 г. следователят, натоварен с разследването, разпитва десетима свидетели.

10. На 7 декември 2000 г. следователят обвинява жалбоподателя в кражба на автомобила на Х. Х. и на още един автомобил, извършена в съучастие с пет други лица. Той е разпитан същия ден и му е наложена мярка за неотклонение подписка. На 23 януари 2001 г. той се запознава с всички документи по преписката.

11. На 6 февруари 2001 г. преписката е изпратена на прокуратурата, която потвърждава обвинението в кражба на автомобила на Х. Х. срещу жалбоподателя и един от предполагаемите му съучастници, а именно А. Б. На 11 май 2001 г. жалбоподателят и А. Б. се изправени пред Пловдивския районен съд.

12. Между 17 октомври 2001 г. и 23 юни 2004 г. районният съд провежда десет заседания: заседанието на 17 октомври 2001 г. е отложено поради отсъствието на адвоката на А. Б.; заседанието на 21 декември 2001 г. е отложено поради отсъствието на трима свидетели; заседанието на 11 април 2002 г. е отложено за 7 октомври 2002 г. поради заболяване на председателя на съдебния състав и натовареността на съда, която не позволява следващото заседание да бъде насрочено преди месец октомври. Заседанието на 7 октомври 2002 г. е отложено, тъй като другият обвиняем е арестуван, а съдът не е информиран за мястото на задържането му. Заседанието на 7 февруари 2003 г. е отложено, за да се даде възможност на адвокатурата в Пловдив да посочи служебен адвокат на жалбоподателя.

13. На 23 юни 2004 г. Пловдивският районен съд признава жалбоподателя за виновен за кражбата на автомобила на Х. Х., извършена в съучастие с А. Б., и го осъжда на три години и три месеца лишаване от свобода. Заинтересованото лице не обжалва тази присъда.

Б. Задържането под стража на жалбоподателя

14. На 20 ноември 2000 г., в рамките на наказателно производство за продажба на крадени вещи, жалбоподателят е задържан под стража. В края на това производство той е осъден на пет месеца лишаване от свобода, които трябва да изтърпи до 20 април 2001 г.

15. На 19 април 2001 г. по искане на прокуратурата Пловдивският районен съд, в рамките на разследването на кражбата на автомобила на Х. Х., налага на жалбоподателя мярка задържане под стража. Съдът констатира, че са налице достатъчно данни жалбоподателят да бъде заподозрян във въпросната кражба. Съдът подчертава, че заинтересованото лице има няколко предишни присъди, че в същия момент изтърпява наказание лишаване от свобода и че ще бъде освободено на следващия ден. Според районния съд тези факти доказват, че съществува опасност жалбоподателят да извърши нови престъпления или да се укрие от правосъдието. Това определение е потвърдено със същите мотиви от Пловдивския окръжен съд.

16. Между 17 октомври 2001 г. и 7 октомври 2002 г. районният съд отхвърля четири молби на жалбоподателя за освобождаване. Молбата от 20 август е разгледана на 17 октомври 2001 г., а тази от 29 април 2002 г. е отхвърлена на 28 май 2002 г. Съдът преценява, че тежестта на обвиненията срещу жалбоподателя, трите му предходни осъждания и обстоятелството, че срещу него са висящи няколко наказателни производства за подобни престъпления, доказват, че съществува опасност жалбоподателят да извърши нови престъпления или да се укрие от правосъдието. Според съда здравословното състояние на бащата на жалбоподателя, макар и тревожно, не оправдава освобождаването на обвиняемия.

17. На 10 февруари 2003 г. жалбоподателят подава нова молба за освобождаване. Тя е разгледана на 12 март 2003 г. от Пловдивския районен съд. Без да се стреми да установи дали подозренията спрямо жалбоподателя са все още основателни, съдът отхвърля молбата му с мотива, че е налице опасност да извърши нови престъпления или да се укрие от правосъдието.

18. Между 12 декември 2003 г. и 26 април 2004 г. районният съд отхвърля две други молби за освобождаване на жалбоподателя поради тежестта на обвиненията срещу него, трите му предходни осъждания и висящите срещу него наказателни производства за подобни престъпления, което според съда доказва, че е налице опасност да се укрие от правосъдието или да извърши нови престъпления. Тези определения са потвърдени от Пловдивския окръжен съд.

19. На 23 юни 2004 г. Пловдивският районен съд осъжда жалбоподателя и той започва излежаването на присъдата си лишаване от свобода (вж. параграф 13 по-горе).

В. Контролът върху кореспонденцията на жалбоподателя

20. На 25 февруари 2003 г., докато е задържан, жалбоподателят изпраща писмо на адвокат Екимджиев. Писмото е изпратено чрез затворническата администрация и е получено няколко дена по-късно от адресата. Жалбоподателят е представил въпросното писмо, както и плика му, който носи печат „проверено” и бележката „за адвокат”, написана на ръка. Пликът е затворен с телбод и заинтересованото лице твърди, че е бил предаден в този вид на адвоката му.

II. ПРИЛОЖИМО ВЪТРЕШНО ПРАВО И ПРАКТИКА

21. Условието на задържане под стража, вътрешното право относно контрола върху законосъобразността на задържането и приложимата практика на вътрешните съдилища са резюмирани в решенията *Добрев срещу България*, № 55389/00, §§ 32 – 35, 10 август 2006 г. и *Бочев срещу България*, № 73481/01, §§ 34 – 36, 13 ноември 2008 г.

22. Резюме на приложимото вътрешно право относно контрола върху кореспонденцията на задържаните, както и практиката на българския Конституционен съд по този въпрос, може да се намери в решението *Бочев, горецитирано*, §§ 46 – 49.

ПРАВОТО

I. ОТНОСНО ТВЪРДЯНОТО НАРУШЕНИЕ НА ЧЛЕН 5 § 3 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

23. Жалбоподателят се оплаква от прекомерната продължителност на задържането си под стража. Той се позовава на член 5 § 3 от Конвенцията, гласящ в отнасящата се към случая част, както следва:

„Всеки арестуван или лишен от свобода в съответствие с разпоредбите на параграф 1 с) на този член (...) има право на гледане на неговото дело в разумен срок или на освобождаване преди гледане на неговото дело в съда. Освобождаването може да бъде обусловено от даване на гаранции за явяване в съда.”

24. Правителството посочва, че задържането на жалбоподателя е оправдано от тежестта на обвиненията срещу него и от съществуването на опасност да се укрие от правосъдието или да извърши нови престъпления.

25. Според жалбоподателя съдилищата не са изложили подходящи аргументи, достатъчни за да оправдаят продължителното му задържане му в ареста. Той твърди, че тежестта на обвиненията срещу него не би могла сама по себе си да оправдае едно толкова продължително задържане, каквото е неговото. Също така органите на ответното правителство не са провели разследването срещу него с изискваното усърдие.

А. Допустимост

26. Съдът констатира, че това оплакване не е явно необосновано по смисъла на член 35 § 3 от Конвенцията. Той отбелязва, от друга страна, че то не е недопустимо на други основания. Следователно трябва да бъде обявено за допустимо.

В. По същество

27. Съдът отбелязва, че жалбоподателят е бил лишен от свобода при условията, предвидени в член 5 § 1 с) от Конвенцията от 20 април 2001 г. (вж. параграфи 14 и 15 по-горе) до 23 юни 2004 г. (вж. параграф 19 по-горе). Съответно задържането му по смисъла на член 5 § 3 е продължило три години и два месеца.

28. Съдът припомня, че съгласно постоянната му практика наличието на обосновано подозрение, че дадено лице е участвало в извършването на престъпление, е условие *sine qua non* за законосъобразността на задържането под стража. След известен период от време обаче само наличието на подозрение не е достатъчно. В случая Съдът трябва да установи дали другите мотиви, възприети от съдебните власти, продължават да легитимират лишаването от свобода. Ако те се окажат „подходящи” и „достатъчни”, той трябва допълнително да изследва дали компетентните национални власти са проявили „изискваното усърдие” в хода на производството (вж., наред с други, *Labita срещу Италия (Labita c. Italie)* [ГК], № 26772/95, § 153, ЕСПЧ 2000-IV).

29. Жалбоподателят не оспорва наличието на обосновано подозрение, че е участвал в кражбата на автомобила на Х. Х. (вж. параграф 25 по-горе) и Съдът, предвид обстоятелствата в дадения случай, не вижда никаква причина да стигне до друго заключение по този въпрос.

30. След това Съдът отбелязва, че вътрешните съдилища са отхвърлили молбите за освобождаване на жалбоподателя с мотива, че е налице опасност да извърши нови престъпления или да се укрие от правосъдието. В подкрепа на решенията си вътрешните съдилища са посочили тежестта на обвиненията срещу заинтересованото лице, трите му предходни осъждания и висящите срещу него наказателни производства (вж. параграфи 16 и 18 по-горе). Според Съда тези

аргументи са подходящи и достатъчни, за да оправдаят задържането под стража на заинтересованото лице.

31. На следващо място Съдът трябва да изследва въпроса, дали националните власти са проявили „изискваното усърдие” в хода на наказателното производство. В тази връзка той отбелязва, че заседанието от 11 април 2002 г. е отложено поради заболяване на съдията и че следващото заседание е насрочено за 17 октомври 2002 г., т.е. шест месеца по-късно, заради натовареността на районния съд. Също така на 17 октомври 2002 г. последният отново трябва да отложи заседанието, защото е задържан под стража другият обвинен, а затворническите власти са пропуснали да уведомят за това съда. Така разглеждането на делото на жалбоподателя се забавя с около десет месеца, а той е задържан под стража от една година. Според Съда това забавяне е можело да бъде избегнато и той припомня, че властите на ответната държава са тези, които трябва да предприемат необходимите мерки, за да осигурят спазването на правата, защитени от Конвенцията (вж., *mutatis mutandis*, *Илийков срещу България*, № 33977/96, § 96, 26 юли 2001 г.). Тези факти са достатъчни, за да стигне Съдът до заключението, че властите не са проявили изискваното усърдие в хода на наказателното производство срещу жалбоподателя.

32. Следователно е налице нарушение на член 5 § 3 от Конвенцията.

II. ОТНОСНО ТВЪРДЕНИТЕ НАРУШЕНИЯ НА ЧЛЕН 5 § 4 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

33. Жалбоподателят се оплаква, че молбите му за освобождаване от 20 август 2001 г., от 29 април 2002 г. и от 10 февруари 2003 г. не са били разгледани в кратък срок. Той твърди освен това, че в определенията си между 17 октомври 2001 и 12 март 2003 г. вътрешните съдилища не са разгледали всички аспекти на законосъобразността на задържането му. Заинтересованото лице се позовава на член 5 § 4 от Конвенцията, гласящ в отнасящата се към случая част, както следва:

„Всеки арестуван или лишен от свобода има право да обжалва законосъобразността на своето задържане в съда, който е задължен в кратък срок да се произнесе; в случай, че задържането е неправомерно, съдът е длъжен да нареди незабавното освобождаване на задържаното лице.”

A. Допустимост

34. Съдът припомня, че съгласно член 35 § 1 от Конвенцията той може да бъде сезиран в срок от шест месеца след окончателното решение на националната инстанция. Той отбелязва, че жалбоподателят е подал жалбата си на 11 юни 2003 г. С оглед на гореспоменатата разпоредба Съдът счита, че оплакванията по член 5 §

4 са недопустими поради изтичане на шестмесечния срок от производствата по разглеждане законосъобразността на задържането под стража, приключили на 11 декември 2002 г.

35. Що се отнася до определението от 12 март 2003 г. по молбата за освобождаване от 10 февруари 2003 г., Съдът констатира, че оплакванията по член 5 § 4 не са явно необосновани. Той отбелязва, че в тази им част оплакванията не са недопустими и на друго основание.

36. Следователно трябва да бъдат обявени за допустими оплакванията относно молбата за освобождаване от 10 февруари 2003 г. и нейното разглеждане от съдилищата, а оплакванията от всички останали определения относно законосъобразността на задържането под стража на жалбоподателя – за недопустими.

В. По същество

1. Относно задължението за разглеждане в кратък срок на молбата за освобождаване

37. Жалбоподателят твърди, че разглеждането на молбата му за освобождаване, подадена на 10 февруари 2003 г., е ненужно забавено.

38. Правителството възразява срещу тази теза и счита, че периодът от един месец – от датата на подаване на молбата до датата на разглеждането ѝ – не е в нарушение на член 5 § 4 от Конвенцията.

39. Съдът констатира, че молбата за освобождаване на жалбоподателя от 10 февруари 2003 г. е била разгледана и отхвърлена от районния съд на 12 март 2003 г. (вж. параграф 17 по-горе), или тридесет дни по-късно, както и че Правителството не се е позовало на никакво обстоятелство, което би могло да обясни подобно забавяне (вж. параграф 38 по-горе).

40. С оглед на постоянната си практика по този въпрос (вж. *Кадем срещу Малта (Kadem c. Malte)*, № 55263/00, §§ 43 – 45, 9 януари 2003 г.; *Рехбок срещу Словения (Rehbock c. Slovénie)*, № 29462/95, §§ 85 – 88, ЕСПЧ 2000-XII) Съдът счита, че тази молба за освобождаване не е била разгледана в „кратък срок”.

41. Следователно е налице нарушение на член 5 § 4 от Конвенцията.

2. Относно обхвата на проверката за законосъобразност на задържането, извършвана от вътрешните съдилища

42. Жалбоподателят твърди, че районният съд не е разгледал всички аспекти на законосъобразността на задържането му. Той посочва, че в определението си от 12 март 2003 г. съдът не се е занимавал с въпроса дали съществува обосновано подозрение, че жалбоподателят е извършил престъплението, в което е обвинен. Той твърди също така, че съдът всъщност е прехвърлил на обвиняемия тежестта да докаже, че не съществувала никаква опасност той да извърши нови престъпления или да се укрие от правосъдието, и че

мотивите, изложени в подкрепа на решението за продължаване на задържането, са чисто формални.

43. Правителството възразява срещу тази теза и поддържа, че районният съд е разгледал всички аспекти на законосъобразността и на необходимостта от налагането на тази мярка на жалбоподателя. Той е мотивирал подробно решението си да отхвърли молбата на заинтересованото лице.

44. Съдът припомня, че член 5 § 4 изисква съдилищата, сезирани с молба за освобождаване, да разгледат, наред с останалото, въпроса дали съществува обосновано подозрение, че задържаният е извършил престъпление (*Грауслис срещу Литва (Grauslys c. Lituanie)*, № 36743/97, § 53, 10 октомври 2000 г.). Съдът вече е имал случай в миналото да констатира неспазването на това изискване от българските съдилища поради вътрешната съдебна практика, забраняваща съдиите да се занимават с анализ на събраните доказателства, когато са сезирани с молба за освобождаване след изпращането на засегнатото лице на съд (вж. *Николова срещу България [ГК]*, № 31195/96, §§ 59 и 61, ЕСПЧ 1999-II; *Илийков*, горесцитирано, §§ 95 – 98).

45. Съдът констатира същия недостатък при проверката за законосъобразност на задържането по настоящото дело: районният съд, сезиран от жалбоподателя с молба за освобождаване след изправянето му пред съда, не се е опитал да установи дали е налице обосновано подозрение, че заинтересованото лице е извършило престъпление (вж. параграф 17 по-горе). Както Съдът изтъква по делото *Илийков*, горесцитирано, §§ 95 – 98, където прави обстоен анализ на този въпрос, старанието да бъде гарантирана безпристрастността на наказателния съдия не е в състояние да оправдае подобно ограничение на обхвата на проверката, извършвана от съдилищата по отношение законосъобразността на задържането под стража. По-късно Съдът потвърждава тази си констатация в редица решения срещу България (вж. например *Христов срещу България*, № 35436/97, § 117, 31 юли 2003 г.; *И.И. срещу България*, № 44082/98, §§ 104 и 105, 9 юни 2005 г.). Той не вижда причина да стига до друго заключение в настоящия случай.

46. Горейзложеното е достатъчно Съдът да заключи, че жалбоподателят не се е ползвал от проверка, която да обхване всички аспекти на законосъобразността на задържането му, каквото е изискването на член 5 § 4 от Конвенцията. Ето защо Съдът не счита, че е необходимо да се занимава и с останалите аргументи, приведени от заинтересованото лице.

47. Следователно е налице нарушение на член 5 § 4.

III. ОТНОСНО ТВЪРДЯНОТО НАРУШЕНИЕ НА ЧЛЕН 8 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

48. Жалбоподателят се оплаква също така от проверката на кореспонденцията му, докато е бил задържан под стража, и по-специално от факта, че писмото му от 25 февруари 2003 г., адресирано до адвоката му, е било отворено от затворническата администрация. Той се позовава на член 8 от Конвенцията, гласящ в отнасящата се към случая част, както следва:

„1. Всеки има право на неприкосновеност на (...) кореспонденцията.

2. Намесата на държавните власти в упражняването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите.”

49. Правителството посочва, че твърдението на жалбоподателя, че писмото му от 25 февруари 2003 г. е било отворено, не е подкрепено с никакво доказателство. Дори да се приеме, че такава мярка за контрол е била приложена, Правителството твърди, че тя е била позволена от вътрешното право, била е насочена към осигуряване на сигурността в рамките на затворническата институция и по отношение на лицата, които са задържани там, и не е била непропорционална спрямо преследваната цел.

50. Жалбоподателят възразява на тезата на Правителство. Той оспорва превантивния характер на законовата база, върху която в случая почива въпросната намеса и подчертава, че текстът на Закона за изпълнение на наказанията, позволяващ проверка на кореспонденцията на задържаните, е бил обявен за противоконституционен от българския Конституционен съд. Също така, дори да се приеме, че проверката на кореспонденцията на задържаните може да бъде оправдана при някои особени обстоятелства, спорната мярка не е била обект на никаква защита от произвол и следователно не е била необходима в едно демократично общество.

A. Допустимост

51. Съдът констатира, че това оплакване не е явно необосновано по смисъла на член 35 § 3 от Конвенцията. Той отбелязва, от друга страна, че то не е недопустимо на други основания. Следователно трябва да бъде обявено за допустимо.

B. По същество

52. На първо място, Съдът отбелязва, че жалбоподателят е представил писмото си от 23 февруари 2003 г., както и плика му, на

който е поставен печат „проверено” (вж. параграф 20 по-горе). Съдът счита, че това представлява доказателство в потвърждение на твърдението на жалбоподателя, че кореспонденцията му е била проверена от затворническите надзиратели, което нарушава правото му на тайна на кореспонденцията, гарантирано от член 8 от Конвенцията.

53. За да бъде оправдана една такава намеса, тя трябва да бъде „предвидена от закона”, да преследва една или повече законни цели и да бъде „необходима в едно демократично общество” за постигане на набелязаните цели.

54. Съдът отбелязва, че спорните факти по настоящото дело са се реализирали през 2003 г., когато все още е бил сила алинея 3 на член 132г от Закона за изпълнение на наказанията, позволяваща проверката на кореспонденцията на задържаните (вж. решението *Бочев*, горещитирано, §§ 46 – 48). Той констатира, че кореспонденцията на жалбоподателя е проверена въз основа на същия този член. Така в решението *Бочев*, горещитирано, Съдът е констатирал, че нарушаването на тайната на кореспонденцията по отношение друг задържан не е било „предвидено от закона” по смисъла на член 8, тъй като разпоредбата, служеща за законова база за проверка на кореспонденцията, е била обявена за противоконституционна от българския Конституционен съд (виж § 96 от решението). Съдът счита, че настоящото дело поставя идентичен проблем от гледна точка на член 8 от Конвенцията и предвид обстоятелствата по дадения случай, той не открива никаква причина да стигне до заключение, различно от това по горещитираното дело *Бочев*.

55. Следователно е налице нарушение на член 8 от Конвенцията.

IV. ОТНОСНО ДРУГИТЕ ТВЪРДЕНИ НАРУШЕНИЯ

56. Жалбоподателят се оплаква от дългата продължителност на наказателното производство, водено срещу него. Без да излага специални аргументи, той заявява, че не е разполагал с вътрешноправни средства, за да противодейства на твърдените нарушения на Конвенцията.

57. Предвид доказателствата, с които разполага, и доколкото е компетентен относно направените твърдения, Съдът не открива никакви прояви на нарушения на правата и свободите, гарантирани от Конвенцията и Протоколи към нея. Следователно тази част от жалбата е явно необоснована и трябва да бъде отхвърлена на основание член 35 §§ 3 и 4 от Конвенцията.

V. ПРИЛОЖЕНИЕ НА ЧЛЕН 41 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

58. Съгласно чл.41 от Конвенцията,

„Ако Съдът установи нарушение на Конвенцията или на Протоколите към нея и ако вътрешното право на съответната Високодоговаряща страна допуска само частично обезщетение, Съдът, ако е необходимо, постановява предоставянето на справедливо обезщетение на потърпевщата страна.”

A. Вреди

59. Жалбоподателят претендира 50 000 евро (EUR) за понесени неимуществени вреди.

60. Правителството намира претендираната сума за прекомерна.

61. Съдът счита, че жалбоподателят е понесъл известни неимуществени вреди поради нарушенията на правата му, гарантирани от член 5 §§ 3 и 4 и от член 8 на Конвенцията. Произнасяйки се по справедливост съгласно член 41, той счита за уместно да присъди на жалбоподателя сумата от 3 500 евро на това основание.

B. Разноски

62. Жалбоподателят претендира също така 3 582 евро за разноски, направени пред Съда, които да бъдат преведени директно по банковата сметка на адвокатите му. Той представя подробен отчет за разходите, направени от двамата му представители.

63. Правителството е на мнение, че тази сума е силно завишена.

64. Съгласно практиката на Съда всеки жалбоподател има право на възстановяване на разноски само доколкото е доказал, че те са действително и по необходимост направени и са в разумен размер. Съдът констатира, че няколко от оплакванията на жалбоподателя са обявени за недопустими (вж. параграфи 34, 56 и 57 по-горе). Предвид този факт, документите, с които разполага, и горепосочените критерии, Съдът счита за разумно да присъди на жалбоподателя сумата от 2 000 евро за разноски, която да бъде преведена по банковата сметка на адвокатите му.

C. Лихва за забава

65. Съдът счита за уместно лихвата за забава да се основава на лихвения процент по пределното кредитно улеснение на Европейската централна банка, към който следва да се добавят три процентни пункта.

ПО ИЗЛОЖЕНИТЕ СЪОБРАЖЕНИЯ СЪДЪТ
ЕДИНОДУШНО:

1. *Обявява* жалбата за допустима по отношение оплакванията по член 5 §§ 3 и 4 относно бързината и ефикасния характер на прегледа на молбата за освобождаване, подадена на 10 февруари 2003 г., и по член 8 от Конвенцията – и за недопустима в останалата ѝ част;
2. *Постановява*, че е налице нарушение на член 5 § 3 от Конвенцията;
3. *Постановява*, че е налице нарушение на член 5 § 4 от Конвенцията;
4. *Постановява*, че е налице нарушение на член 8 от Конвенцията;
5. *Постановява*
 - а) ответната държава да заплати на жалбоподателя в рамките на три месеца от датата, на която решението влезе в сила в съответствие с член 44 § 2 от Конвенцията, следните суми, които да бъдат обърнати в български лева по курса, приложим към датата на плащането им:
 - i. 3 500 EUR (три хиляди и петстотин евро) плюс всички данъци, които могат да бъдат наложени, за неимуществени вреди;
 - ii. 2 000 EUR (две хиляди евро) плюс всички данъци, които могат да бъдат наложени на жалбоподателя, за разноси, които да бъдат преведени по банковата сметка на неговите представители;
 - б) от датата на изтичане на гореспоменатия срок до изплащането се дължи проста лихва върху горепосочената сума в размер, равен на ставката на пределното кредитно улеснение на Европейската централна банка по време на просрочения период, плюс три процентни пункта.
6. *Отхвърля* останалата част от претенцията за справедливо обезщетение.

Изготвено на френски език и съобщено писмено на 26 ноември 2009 г. съгласно член 77 §§ 2 и 3 от Правилника на Съда.

Клаудия Вестердик
Съдебен секретар

Пеер Лоренцен
Председател